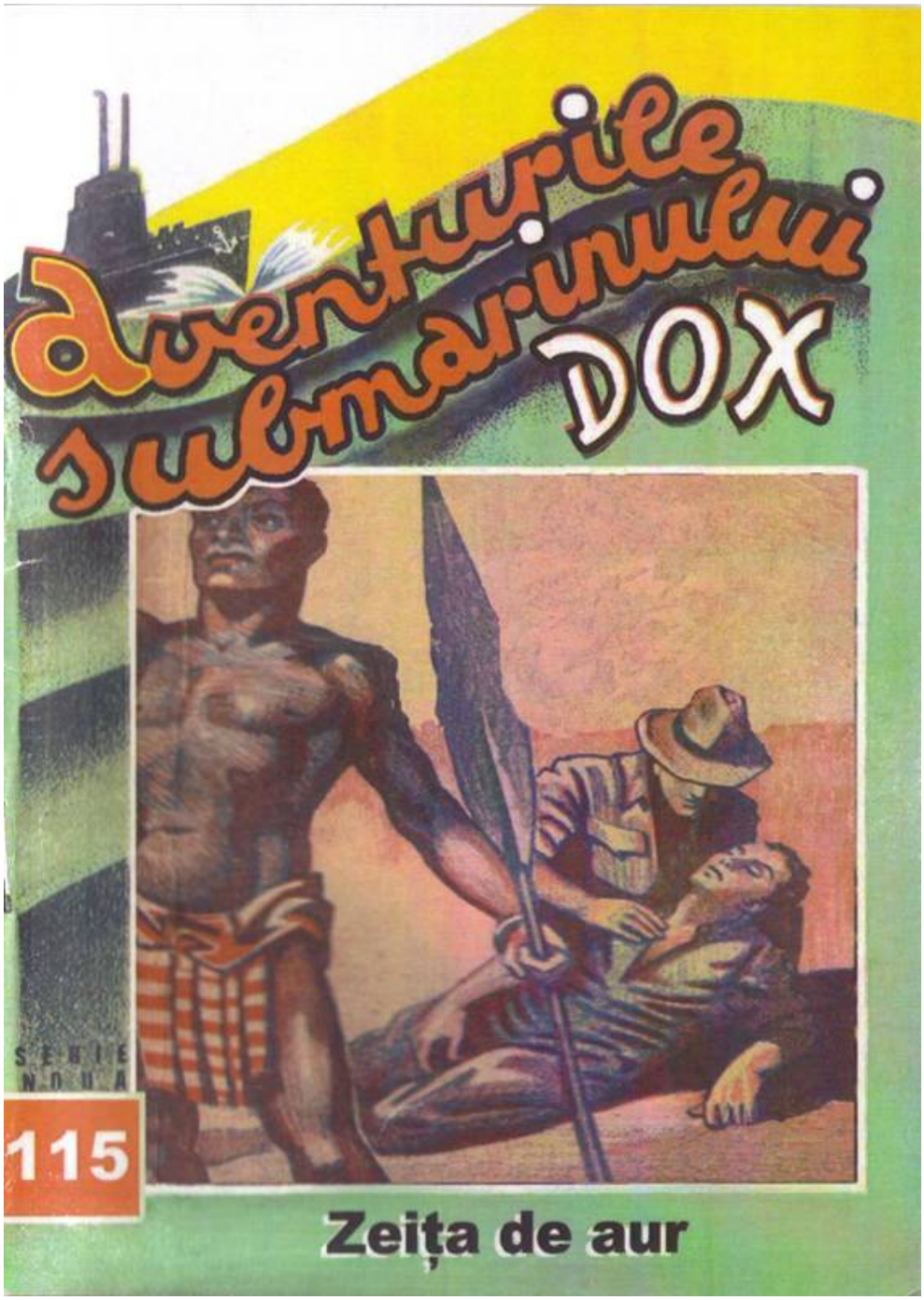
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
115
Zeița de aur

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 115.

ZEIŢA DE AUR.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc

de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
SPRE KALAHARI.

DOCTORUL BERTRAM îşi urmă povestirea:

— «Miriapozii africani sunt mult mai neplăcuţi decât leii – zise Marian.

Spunând acestea privi cu compătimire la profesorul american care zăcea gemând în tufişul de lângă pârâu.

— Da, trebuie să fie dureri groaznice – încuviinţai eu – Therry e doar un bărbat voinic şi cu toate astea numai atingerea acestei insecte veninoase l-a doborât.

— Întocmai – încuviinţă Marian – e lucru cunoscut că atingerea miriapodului provoacă dureri cu adevărat de neînchipuit.

— Probabil că efectele vor stărui mai multă vreme – zisei eu – şi în timpul ăsta vor fi dispărut fără urmă hererosii, care au luat preţioasa statuie de la cei patru buşmatii. Păcat că se pierde acest obiect de mare preţ!

— Aşa e! – zise Marian – hererosii vor scoate pietrele scumpe şi le vor vinde; prin asta fireşte că minunata statuie îşi pierde valoarea ei de obiect antic.

— Şi aurul îl vor topi? adăugai eu. Îţi vine să turbezi, nu alta, gândindu-te că o astfel de operă de artă, veche de sute de ani, a încăput pe mâinile unor barbari.

Clătinând capul, Marian privi iarăşi la profesor, care se zvârcolea acum de durere. Deşi Pongo adusese buruieni răcoritoare şi vindecătoare, grozava otravă a miriapodului nu putea fi înlăturată atât de uşor.

Deodată Therry deschise ochii şi zise cu glas slab:

— Domnilor, deocamdată eu nu-s bun de nimic. Ştiu că trebuie să mai dureze mult timp până să dispară efectele otrăvitoare ale miriapodului. Dar în nici un caz preţioasa statuie care mi-a fost dăruită de indian nu trebuie să rămână în mâinile hererosilor. La prea multe primejdii ne-am expus de dragul ei în oraşul acela străvechi. Dv., domnilor, v-aţi avântat în această aventură numai de dragul meu. Acum sunt sătul de Africa şi mă voi înapoia în patria mea. Dar nu-mi refuzaţi o rugăminte… vă dăruiesc statuia. Căutaţi să scoateţi obiectul de preţ din mâinile hererosilor. Pe mine, însă, lăsaţi-mă aici, daţi-mi ceva merindei şi peste câteva zile voi fi în stare, sper, să pornesc înapoi la drum.

Privii înmărmurit la Marian. Darul profesorului era într-adevăr de mare preţ, căci străvechea statuie reprezenta o valoare neînchipuită. Puteam noi, însă, crede ce spunea profesorul? De sigur că din pricina durerilor grozave pe care le îndura, Therry nu mai ştia ce vorbea.

Şi Marian găsi îndată cuvintele potrivite:

— Domnule profesor, rămânem cu d-ta şi vom lua înapoi statuia de la bandiţi numai pentru d-ta. Chiar dacă ne-o vor lua înainte eu câteva zile, tot îi vom ajunge noi în cele din urma. Principalul lucru e acum să te însănătoşeşti.

Therry se ridică într-o rână, schimonosindu-se de durere şi răspunse:

— Domnule Farrow, nu glumesc şi nici nu aiurez. D-tale şi d-lui Bertram vă dăruiesc statuia. Chiar dacă m-aş însănătoşi repede, nu m-aş gândi să-i urmăresc pe hererosi. Părăsiţi-mă aici şi fiţi siguri că voi găsi drumul. Dar statuia să n-o lăsaţi în mâinile bandiţilor.

— Bine, domnule profesor – răspunse Marian – primesc darul d-tale şi-ţi mulţumesc călduros. Ne vom sili din toate puterile să-i ajungem pe hoţi, dar datoria de oameni ne obligă acum să ne îngrijim întâi de d-ta.

— Vedeţi că eu va trebui să mai zac câteva zile – răspunse profesorul – şi în vremea asta hererosii câştigă timp. Zău, lăsaţi-mă singuri.

— Asta nu se poate! făcu Marian. Căci chiar dacă te vei însănătoşi, vei avea de luptat cu multe greutăţi până să ajungi la oraşul cel mai apropiat. Până la Leysdorp, de pildă, trebuie să faci un marş de vreo şaizeci de kilometri, deoarece trebuie să ocoleşti munţii Zutpan şi terenul acesta dinaintea noastră e populat de lei şi leoparzi.

— Aşa e, la asta nu m-am gândit, zise Therry dar atunci înseamnă că trebuie să rămân mai mult timp aici. Nu-mi lipseşte nimic şi dacă îmi veţi lăsa merinde şi cu ce să pot face foc, aş putea sta aici săptămâni întregi. Când voi fi sănătos, fac cei şaizeci de kilometri în două zile.

— Domnule profesor – spuse Marian, cu toată seriozitatea – nu-s decât vreo câteva, ceasuri de când ai simţit înţepătura miriapodului şi pricina acestei nenorociri a fost leul care ne-a silit să ne ascundem în tufiş. Dacă vei fi ameninţat acum de alt leu, nu te mai poţi apăra şi dacă se stinge focul d-tale de lagăr, ţi-e cu neputinţă să te aperi. Prin urmare, nu te poţi lipsi de sprijinul nostru.

— Şi în vremea asta se fac nevăzuţi ăia cu statuia – spuse Therry – ceea ce nu vreau cu nici un chip să se întâmple. N-ar fi cu putinţă, domnilor, să vă despărţiţi? Ar fi deajuns ca unui din dv. să rămână cu mine, iar ceilalţi să pornească în urmărirea negrilor.

Asta era o idee nouă şi cu mă grăbii să spun:

— Mariane, eu cu Pongo mă voi lua după hererosi şi vom lăsa urme lămurite, ca să te poţi tine după noi. Tu eşti doar mai

în măsură ca mine să străbaţi singur ţinuturile sălbatece, ca să ne poţi ajunge din urmă.

— Asta ai spus-o bine – râse Marian – dar aş ţine mult să fiu şi eu de faţă la urmărirea hererosilor. Şi cred că şi tu vei putea tot atât de bine să recunoşti urmele pe care le vom lăsa noi doi – adică eu şi Pongo.

Nu prea mă împăcăm cu propunerea aceasta şi de aceea zisei:

— Mariane, ştii doar foarte bine ca atunci când sunt de unul singur, n-o pot scoate la capăt aşa cum eşti tu în stare. Şi cu sprijinul lui Pongo al nostru nu mai încape îndoială că voi rămâne pe urmele hererosilor.

— Domnilor, vă rog să mă lăsaţi singuri interveni Therry. Dacă vă despărţiţi de dragul meu, vă îngreuiaţi numai urmărirea bandiţilor. La asta nici nu m-am gândit înainte, când am făcut propunerea. Dar zău că nu ştiu cum să facem ca să fie bine! Oare, cu sprijinul d-voastră, n-aş putea lua parte şi eu la urmărirea hererosilor?

— Cu neputinţă, răspunse Marian. Cel puţin trei, patru zile trebuie să rămâi aici, până să te poţi gândi a întreprinde un marş mai lung. Vom face deci aşa cum am vorbit şi ne vom despărţi. Robert, cel mai bun lucru ar fi să tragem la sorţi. E vorba numai de noi doi, căci Pongo trebuie să ia parte neapărat la urmărirea hoţilor.

— Bine, să tragem la sorti! încuviinţai. Aşa dar, domnul profesor să ia în mână două fire de iarbă de lungimi diferite. Acela care-l trage pe cel mai scurt, rămâne aici.

Marian încuviinţă şi rupse două fire de iarbă pe care le înmână profesorului. Traserăm şi… cel mai scurt îmi veni mie. Eram dezamăgită, nu e vorbă, dar n-aveam încotro.

— Ascultă ce-ţi spun, Robert! mă dăscăli Marian. După ce-l vei fi dus pe domnul profesor la Leysdorp, o iei mai întâi drept către apus, spre oraşul Pietersburg. Coteşti apoi puţin spre nord-vest şi vei da neapărat de urmele noastre. Presupun că hererosii se vor îndrepta mai întâi spre Şoşong, în Beciuanul englez. Într-acolo trebuie să mergi şi tu şi la politia locală îţi voi lăsa de veste încotro ne-am dus. D-tale, domnule profesor, îţi doresc grabnică însănătoşire şi, ca încheiere, primeşte încă odată, te rog, călduroasele mele mulţumiri pentru preţiosul dar.

— N-ai pentru ce, zise Therry. D-voastră sunteţi doar cei dintâi, după mine, cărora li se cuvine statuia.

Întinse mâna lui Marian şi lui Pongo, apoi cei doi camarazi se despărţiră de mine şi porniră spre apus. Privii după dânşii, până se pierdură în zare.

Abia după aceea chibzuii asupra situaţiei mele, care nu era chiar atât de simplă.

Pentru moment stăteam bine acolo, aveam. Lângă noi apa, eram apăraţi de tufişuri înalte şi nici lipsă de carne nu vom duce, căci de jur-împrejur, în stepă, erau antilope cu nemiluita.

Doar leii ar îi putut să ne devină supărători; căci erau în număr mare prin meleagurile acelea.

În primul rând trebuia să vânez acum o antilopă ca să avem ce mânca în ziua aceea.

Nici nu avui nevoie să părăsesc tufişurile ocrotitoare, căci după plecarea lui Marian şi a lui Pongo, fricoasele animale se apropiară de apă, de care fugiseră înainte, când făpturile celor doi camarazi ai mei ieşiseră dintre tufe.

Spusei profesorului să nu se sperie când va auzi împuşcături, apoi ma lăsai în genunchi la marginea tufelor şi aşteptai. Curând veni o antilopa şi când fu la optzeci de metri, trăsei. Animalul mai făcu câţiva paşi, apoi căzu grămadă. Spusei lui Therry cum stăteau lucrurile, îmi lăsai puşca acolo şi ieşii în stepă ca să tai cele mai bune bucăţi de carne din vânat.

Era o muncă grea să rostogoleşti cogeamite animalul în arşiţa soarelui şi trecu un ceas până ciopârţisem antilopa şi înfăşurai carnea în pielea de care o jupuisem.

Trăsei pachetul greu după mine şi răsuflai uşurat când ajunsei îndărăt la tufişuri.

Întâmplător privi încă odată deasupra stepei şi zării departe în zare puncte mici care se apropiau dinspre Nord. Adusei repede carnea în lagărul nostru şi după ce spusei profesorului ce are de făcut mă dusei iarăşi la postul de observaţie.

În cele din urmă îmi dădui seama că punctele acelea erau două căruţe mari, trase de câteva perechi de boi fiecare.

Vesel alergai la profesor şi-i împărtăşii vestea. Acum puteam nădăjdui s-ajungem peste două zile, la ţintă, adică la Leysdorp, dacă ne vor îngădui să ne urcăm în căruţe.

După însă vreo două ceasuri până se apropiară acestea. În fruntea celor două căruţe, călărea, pe un catâr voinic, un tânăr, care când dădu de resturile antilopei răpuse de mine, sări sprinten din şea.

Apoi zări urma lăsată de târâtul pachetului greu, aruncă o privire spre tufele apropiate îndărătul cărora mă aflam şi în clipa următoare smulse puşca de la oblâncul şeii.

Trebuia să înlătur orice duşmănie chiar de la început, de aceea ieşii îndată din frunziş şi strigai ceva, ridicând braţul drept în semn că n-aveam gânduri rele.

Călăreţul se săltă iar pe catârul său şi veni în galop spre mine. Când ajunse aproape îşi opri animalul şi strigă în englezeşte:

— Bună ziua, domnule! Eşti vânător?

— Da şi mă numesc Bertram – răspunsei politicos – aş avea o mare rugăminte către d-ta, domnule. Tovarăşul meu, un profesor american zace aici, rănit de un miriapod. Ai fi dispus să-l iei în căruţă până la Leysdorp?

— O! Un miriapod! exclamă străinul, speriat. Asta, e rău – bietul om trebuie să îndure dureri grozave! Fireşte că-l voi lua. Nădăjduiesc să fiu mâine seară în Leysdorp. Îmi permiţi să ma prezint: numele meu e Hendrik.

Din acest nume recunoscui că aveam de-a face cu un urmaş al vechilor Buri. Deoarece ştiam bine olandeza, începui să-i vorbesc în limba maternă, lucru de care el fu foarte bucuros.

Chibzuisem repede ca n-aveam nevoie să plec şi eu la Leysdorp, căci profesorul se afla sub pază bună alături de tânărul şi energicul Bur.

Marian şi Pongo mi-o luaseră înainte cu câteva ceasuri numai, timp pe care l-aş fi putut câştiga dacă mă grăbeam. De aceea zisei:

— Domnule Hendrik, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă l-ai lua pe seama d-tale pe profesor. Doi camarazi ai mei au plecat acum câteva ceasuri spre Apus, cu nişte afaceri importante, în vreme ce sorţii au hotărât ca eu să rămân lângă bolnav. Dacă mi-ai lua grija asta de pe cap, aş putea porni fără zăbavă după camarazii mei.

— Cu dragă inimă, domnule Bertram – se grăbi să răspundă tânărul – îl voi îngriji cu toată luarea-aminte pe bolnavul dumitale.

Îi mulţumii călduros lui Hendrik, mă înapoiai la profesor şi-i spusei cum stau lucrurile. Therry fu şi el foarte bucuros că nu trebuia să-mi mai pierd vremea.

După ce îmbucarăm ceva, veni Hendrik cu patru cafri care duceau o pătură groasă de lână. ÎI însoţii pe Therry – pe care negrii îl duceau pe pătură până la căruţe şi după ce mă încredinţai e în bună regulă, pornii spre Apus.

Marian şi Pongo aveau un avans de vreo patru ceasuri şi jumătate. E drept că trebuiseră să piardă timp cu vânatul pentru masa de prânz, dar pentru a-i ajunge trebuia să merg totuşi cât mai repede.

Dacă mergeam de-a dreptul spre apus, trebuia să dau de oraşul Şoşong care, în linie aeriană, era la trei sute cincizeci de kilometri depărtare. Până acolo aveam de străbătut mai mult stepă deschisa, uneori asemănătoare deşertului. Într-un rând urma să trec peste un afluent mai mare al lui Limpopo şi mai târziu chiar fluviul acesta.

Aveam de străbătut aşa-zise „ţinuturi de sete”, căci deşi Limpopo şi afluenţii săi aveau pentru moment o cotă destul de ridicată, probabil datorită ploilor. — Mai încolo apa lipsea.

Dacă mergeam cu un car cu boi, aş fi străbătut noaptea aceste „ţinuturi de sete”, dar acum nu puteam face asta, de teama animalelor de pradă.

Pana seara puteam face vreo cincisprezece kilometri şi dacă nu dădeam de unul din acele şesuri întinse, acoperite cu tufe de scaieţi cât un stat de om, aş fi putut merge şi noaptea ca să găsesc lagărul camarazilor mei.

Această perspectivă ispititoare îmi dădu puterea să grăbesc pasul, deşi soarele dogorea cumplit.

Dar a fost să fie să n-am noroc în ziua aceea. Când mai era vreo jumătate de ceas până să se întunece, nimerii într-unul din acele temute şesuri acoperite de tufe de scaieţi, care părea să se întindă cale de kilometri.

Înainte vreme aceste câmpuri erau spaima călătorilor. Câte unul pătrundea doar câţiva paşi în desişul acesta şi nu se mai întorcea.

Era găsit sfâşiat de fiare, sau nu-l mai găseau deloc.

Din nefericire, nu văzui nici o movilă de pământ, de pe care să pot cuprinde cu privirea câmpia şi să pot zări, pe întuneric, lumina focului din lagărul camarazilor.

Marian cu Pongo trebuiau neapărat să fi trecut prin câmpia asta, căci ea se întindea la nesfârşit spre Nord şi Sud.

Aşa dar trebuia să rămân peste noapte acolo şi să găsesc un adăpost. Pentru unul singur nu era deloc simplu înnoptatul în locul acela, căci câmpul cu tufe ascundea multe fiare primejdioase.

Cu multă băgare de seamă pătrunsei în desiş şi în cele din urmă găsii o rarişte mărişoară, care părea potrivită pentru scopul meu.

II.
O AVENTURA.

TOCMAI APRINSESEM FOCUL când se lăsă şi noaptea.

După ce îmbucai ceva, ascultai cu încordare în juru-mi. O viaţă tainică domnea pe acolo. Bufniţele gemeau, pe undeva un porc mistreţ râcâia pământul, un animal trecea prin luminiş fără să arunce o privire spre focul meu. Şi ştiam bine că mulţi ochi aruncau priviri sperioase printre tufe spre foc şi spre făptura mea.

Devenii foarte neliniştit şi-mi simţi inima încleştată. Să fi fost presimţirea unei primejdii apropiate?

Deodată tresării speriat. Îndărătul meu foşniseră crengi. Nu putea fi o antilopă sau altă sălbăticiune asemănătoare, cu atât mai puţin un tigru care se furişează fără zgomot prin desişul cel mai încâlcit.

Nu putea fi decât un om. Dar cine să se strecoare noaptea prin primejdiosul desiş?

Fără să vreau mă târâi dinspre foc spre partea stângă a luminişului. Cu picioarele înainte mă strecurai între două tufe, aşa fel încât puteam cuprinde cu privirea luminişul prin crengile cele mai de jos.

Se scurseră câteva minute. Începui să mă socotesc drept prost că mă speriasem de un zgomot şi mă lăsasem îndemnat la fugă. Nu numai atâta, ci mă vârâsem şi într-o situaţie primejdioasă. Dacă mă înhăţa acum pe la soaţe un tigru, eram pierdut. Şi afară de fiare de pradă, mai erau şerpi veninoşi, scorpioni şi miriapozi.

Ce mă făceam dacă mi se întâmpla ce i se întâmplase profesorului? Atunci urma să rămân acolo zile de-a rândul, fără nici un ajutor.

Auzii trosnete uşoare deasupra mea în copaci; să mă şi fi zărit vreun oaspete primejdios?

Luai hotărârea să rămân acolo numai câteva minute, ciulind urechile, apoi să mă înapoiez la foc. Începui să număr secundele. Când ajunsei la treizeci, tresării speriat şi holbai ochii spre tufa lângă care stătusem înainte cu spatele. De acolo venea iarăşi un zgomot slab, abia auzit.

Căscai ochii şi mai mari căci văzui acum o mişcare printre crengi, aproape de pământ; trebuia să fie vorba, deci, de un animal foarte mic. Sau de un om care se târa pe burtă…

Îmi făcui imputări amare că nu mă gândisem să iau revolverul în mână când mă strecurasem acolo unde eram. Acum era prea târziu, căci aş fi făcut zgomot dacă mă mişcăm.

În clipa următoare văzui un cap ivindu-se ca o nălucă printre crengi şi care făcea o impresie sinistră în lumina focului.

Era capul unul negru: dinţii şi albul ochilor, sclipeau de te îngrozeau din negrul chipului său fioros. Văzui lămurit o expresie de dezamăgire şi mirare pe faţa lui, nezărind pe nimeni lângă foc.

Cu siguranţă că în alte împrejurări m-aş fi bucurat să găsesc un tovarăş în această sălbătăciune fioroasă. Dar acum aveam simţământul neplăcut al unei primejdii ameninţătoare şi hotărâi să-l iscodesc pe negru, înainte de a-l striga.

Tocmai faptul că se furişase singur prin desiş, pe întuneric, mă intriga. Căci, de obicei, negrii se feresc foarte mult să umble noaptea, temându-se nu atât de fiare de pradă, cât de tot soiul de duhuri scornite de închipuirea lor. Aşadar, sau aveam de-a face cu mai mulţi negri, sau omul acesta lucra din însărcinarea unor Albi, cari, în cazul acesta, nu puteau avea gânduri bune. Altminteri ar fi venit făţiş la foc şi-ar fi trimis iscoada asta vicleană.

Devenii foarte bănuitor, căci statuia atât de preţioasă, care se afla acum în mâinile hererosilor, va aduce pretutindeni nenorocire după sine. Nu se putea oare ca vreo bandă de tâlhari de rasă albă să fi aflat de statuie şi să fi pornit acum vânătoarea după ea?

Şi hererosii o văzuseră numai întâmplător, când cei patru cafri o contemplaseră la focul de tabără. Şi imediat se şi făptuiseră crime din pricina ei. Poate ar fi fost mai bine dacă statuia ar fi rămas în oraşul scufundat, clădit de indieni cu sute de ani în urmă.

Toate aceste gânduri îmi trecură prin minte, în vreme ce priveam cu ochii holbaţi la negru. Pe mine nu mă puteau zări, căci faţa mea era acoperita de o creangă înfrunzită şi eu priveam numai printre frunze.

Negrul se furişă înainte cu băgare de seamă şi iscodind în jurul său. Se târî ca un şarpe până la foc, unde se ridică brusc.

Era un cafru nu prea înalt, dar lat în spete şi vânjos. Trebuia să fie foarte puternic.

Din fericire, nu purta la brâu altă armă decât un cuţit, ale cărui plasele se vedeau afară. Dacă venise singur, n-aveam ce mă teme de el, deoarece cu armele mele eram mai tare ca dânsul.

Se târî în jurul focului şi descoperi deodată raniţa mea, pe care n-o putusem lua când mă retrăsesem. Puşca însă o aveam cu mine.

Când văzu raniţa, cafrul smulse îndată cuţitul de la brâu, apoi îşi plimbă ochii împrejur. Nu era greu să priceapă ca

stăpânul raniţei se pitise pe aproape – sau putea presupune că fusese târât de vreun leu sau leopard.

Negrul rămase nemişcat, ca cioplit în piatră. Numai capul şi-l mişca, rotindu-l încetişor încoace şi încolo şi ochii-i sclipitori sfredeleau fiecare tufă.

Se scurseră astfel câteva minute, când se petrecu ceva grozav. Un foşnet se auzi în tufa din faţa focului, un trup vărgat ţâşni ca o săgeată prin luminiş şi în clipa următoare cafrul căzu grămadă, izbit de laba unui leopard uriaş.

Dar fiara îşi găsise un potrivnic primejdios. O clipă numai ţinu ameţeala cafrului, care apoi se apucă la trântă cu fiara.

Trăsei repede revolverul, dar nu putui interveni, de teama să nu-l nimeresc pe negru.

Cele două trupuri se rostogoleau în luminiş şi în repetate rânduri văzui cuţitul negrului sclipind în aer, dar de fiecare dată laba fiarei se repezea deasemenea.

Pufăitul leopardului deveni din ce în ce mai neregulat. O dovadă că fusese rănit de cuţitul negrului. Dar şi acesta scotea din când în când gemete de durere.

Lupta se sfârşi repede. Trupul leopardului se rostogoli în lături, se mai zvârcoli câteva clipe, apoi rămase nemişcat. Cafrul zăcea lângă el, gemând.

Aş fi putut ieşi acum din ascunzătoarea mea, dar un glas lăuntric mă preveni să nu fac asta. N-aş fi putut să-i viu în ajutor cafrului, căci îmi lipsea apa cu care să-i spăl rănile.

Se scurseră câteva minute şi deoarece nu se auzi nimic ce mi-ar fi dat de bănuit, începui să mă strecor afară printre tufe.

Dar abia scosesem jumătatea trupului, când o mişcare la stânga mea îmi atrase, luarea aminte spre partea aceea a luminişului.

În clipa următoare ridicai revolverul, căci pe acolo venea un al doilea trup vărgat şi tovarăşul leopardului ucis se afla doar la câţiva paşi de mine.

Părea să fie soaţa, căci era ceva mai mică. Pentru moment stătea nemişcată, astfel că putui ţinti drept în ochiul stâng şi trăsei de două ori la rând.

Trupul fiarei se rostogoli în lături, se zbătu câteva clipe, apoi rămase ţeapăn.

Ieşii cu totul afară din tufiş, mă ridicai şi, cu arma pregătită, îmi încordai auzul.

Câteva minute statui astfel, apoi rămăsei încredinţat că pentru moment n-aveam de ce mă teme. Aţâţai repede focul, apoi mă îndreptai iar spre cafrul care continua să geamă. La lumina lămpii mele de buzunar îmi dădui seamă că nu mai aveam ce să-i ajut. Era pe moarte. Dinţii şi ghearele

leopardului îi sfâşiaseră bucăţi de carne şi numai puterii sale neobişnuite datora faptul că mai trăia.

Privi cu ochi sticloşi în lumina lămpii, încercă să se ridice şi bolborosit:

— Jim Randle.

Apoi un fior îi străbătu trupul, mai gemu odată şi căzu pe spate.

Privii gânditor mortul, care în ultima clipă dusese mana la piept, cu o mişcare încordată.

Poate că asta nu mi-ar fi bătut la ochi, daca ar fi avut răni acolo sau ar fi dus mâna la inimă. Dar dusese mâna dreaptă la partea dreaptă a pieptului, ca şi cum ar fi vrut să ascundă sau să scoată ceva de acolo.

Descoperii apoi un şnur negru care abia se deosebea de pielea de aceeaşi culoare şi încercai să desfac pumnul Cafrului. Lucrul nu era însă atât de lesne de făcut, căci mortul părea că nu vroia să dea drumul unui lucru pe care-l ţinea strâns.

Avui mult de furcă până să-i descleştez degetele şi după ce izbutii în cele din urmă, rămăsei în mână cu un obiect mic şi moale, pe care, fără să stau la gânduri, îl rupsei din şnurul negru, îl vârâi în buzunar, apoi rostogolii în desiş trupurile cafrului şi al celor doi leoparzi. După aceea mă înapoiai la foc şi mă aşezai pe locul meu dinainte.

Încetul cu încetul începui să-mi recapăt liniştea. Luai hotărârea să dorm niţel, căci aveam nevoie de puteri pentru a doua zi.

Tocmai vroiam să mă întind, cu raniţa drept căpătâi, când îmi adusei aminte de obiectul pe care-l smulsesem din mâna mortului.

Era o bucăţică de piele strânsă în patru şi cusuta. În alte împrejurări nici nu i-aşi fi dat atenţiune, presupunând că e vreo „vrajă" a negrilor, dar acum eram curios, căci îmi adusei aminte de ultimele cuvinte ale cafrului. Jim Randle – să fi fost stăpânul lui?

Privii cu luare aminte bucata de piele şi băgai de seamă că era jupuită de curând. Cafrul va fi atârnat săculeţul la gât în ajun şi presupusei că în el se afla o scrisoare pe care trebuia s-o ducă grabnic celui în drept.

Tăiai aţa cu care erau cusute marginile, bucăţii de piele, o desfăcui şi scosei dinăuntru o scrisoare în limba engleză. Din ce în ce mai mirat, citi:

„Dragă Jim,

Veşti importante. Wilkens şi fratele lui au fost ridicaţi. Doi călători cu un negru uriaş i-au adus pe Askari în

ascunzătoarea noastră. Profesorul e şi el liber. Eu am mai putut fugi, dar m-am aţinut prin apropiere şi am pândit. Mala şi Seva, cei doi cafri credincioşi, mi s-au alăturat.

Când soldaţii s-au retras, călătorii şi profesorul s-au dus spre colinele acelea vechi despre care îţi vorbisem adesea. Au intrat acolo şi trebuie să li se fi întâmplat ceva, căci după trecere de câteva ceasuri au apărut deodată cu un om îmbrăcat în alb şi au pornit în goană. Colinele au început apoi să fumege şi s-au prăbuşit.

Omul îmbrăcat în alb fu ucis de o săgeată otrăvită a unui cafru, iar acesta a fost omorât, cu suliţa, de negrul uriaş care însoţea pe cei doi călători. Eu cu Mala şi Şeva eram de faţă şi putui vedea şi auzi totul. Asta a fost bine, căci acum vine partea însemnată.

Străinul din oraş – era un indian – dărui profesorului o mică statuie care fusese furată de patru cafri din mijlocul colinelor. Călătorii primiră însărcinarea să o ia neapărat înapoi de la hoţi, căci ea era nepreţuita.

Fireşte că ne luarăm după călători şi după, multe zile văzurăm focul de lagăr al cafrilor. Călătorii căutară să se apropie, eu de asemenea şi deodată o bandă de hererosi atacă pe cafri, măcelărindu-i. Cu prilejul acesta văzui scânteierea orbitoare a numeroaselor pietre preţioase cu care era împodobită statuia.

Asta ar fi ceva pentru noi, dragă Jim, cad hererosii se vor îndrepta spre ţara lor şi vor trece pe la noi. Statuia merită să ne ocupăm de chestie.

Profesorul a fost muşcat de un miriapod; călătorii s-au despărţit, căci unul din ei trebuia să rămână cu bolnavul.

Am dat lui Mala şi lui Şeva câte o scrisoare lămuritoare pentru tine. Şi noi ne-am despărţit, deoarece cred că pentru un om singur e mai lesne să străbată ţinutul dinaintea noastră: avem, toate motivele să fim cu mare băgare de seamă.

Afara de asta, acum trebuie ţinuţi sub observaţie hererosii şi cei doi călători. Dacă totul merge bine, nădăjduiesc să te întâlnesc peste vreo două săptămâni. Altminteri te va găsi Mala sau Şeva. În orice caz trebuie să ştii cum stau lucrurile.

Sunt vreo douăzeci de hererosi, cu care o veţi scoate la capăt voi şase. Când vom trece de Şoşong, ne vom întovărăşi din nou şi-i vom urmări împreună pe hererosi. Dacă ajungem însă în apropierea cuibului nostru, atunci trimit pe Mala înainte. Ei va izbuti lesne să-i întreacă pe hererosi.

Aşa dar, peste paisprezece zile; să nădăjduim ca în curând vom avea statuia. Cred că atunci ne vom putea lăsa de meserie.

Salutari la toţi, Joe".

Rămăsei înmărmurit citind scrisoarea aceasta. Aventura noastră la fluviul Sabi fusese deci observata în amănunţime şi cel ce scrisese scrisoarea se afla chiar îndărătul nostru când hererosii atacaseră pe cafri. Şi noi nici nu ştiusem în ce primejdie pluteam şi din partea aceasta! Căci fără îndoială că Joe acela stătea în legătură cu o bandă care îşi făcea mendrele prin partea apuseană a Africii de Sud.

Preţioasa statuie era iarăşi în mare primejdie, deoarece hererosii nu erau nici pe departe duşmani atât de periculoşi ca bandiţii aceştia. Lucrul acesta îl exprimase şi foe când scria că cei şase tovarăşi ai săi vor sfârşi repede cu cei douăzeci de Hererosi.

Împăturii cu grija scrisoarea, o pusei în brâu şi mă întinsei să dorm.

III.
SPRE ŞOŞONG.

DUPĂ CUM PREVĂZUSEM, aproape la fiecare două ceasuri frigul nopţii mă trezea şi trebuii să înteţesc focul din nou. Ascultam cu încordare şi când mă încredinţam că nu se aude nimic suspect, mă culcam iarăşi.

În cele din urmă se lumină de ziuă.

Îmbucai ceva la repezeală, încărcai apoi raniţa în spinare şi pornii spre apus.

Drumul era nespus de greu. Ca într-un labirint trebuia să-mi cresc calea printre tufele de scaieţi şi din pricina asta înaintam foarte încet.

Curând de tot eram leoarcă de sudoare, căci soarele dogorea grozav şi printre tufele înalte domnea o căldură de nedescris.

Gâfâind, mergeam tot înainte. Trebuia neapărat să-l ajung pe Marian şi Pongo, înainte ca ei să ajungă în ţinutul primejdios unde stăpânea banda lui Jim Randle. De vreme ce Joe, cel ce scrisese scrisoarea, credea că va ajunge acolo peste vreo paisprezece zile, însemna că cuibul lor se găsea la vreo şapte sute kilometri depărtare.

La amiază făcui iar popas într-un mic luminiş, băui restul de ceai şi mâncai cea din urmă bucata de came. După masă trebuia să răpun vreun vânat şi spre seară nădăjduiam s-ajung la afluentul lui Limpopo.

Fără şi mai pierd vremea, pornii iar la drum.

Să tot fi mers vreo trei ceasuri – aşa dar făcusem ca la jumătatea drumului – când dădui de o gazelă, pe care o împuşcai.

O jupuii repede, tăiai părţile cele mai bune de carne, le împachetai în piele, apoi grăbii pasul şi mai mult, căci trebuia să recâştig jumătatea de ceas pierdută.

După un ceas de mers, tufele de scaieţi încetară şi începură tufele dese de Manipa, care dovedeau apropierea apei. În cele din urmă, cu o jumătate de ceas înainte de a însera, ajunsei la fluviu.

Găsii repede un loc potrivit pentru lagăr, între trei palmieri, aprinsei un focşor şi în curând ceaiul fierbea.

După ce sorbii băutura întăritoare, îmbucai puţin din carnea gustoasă de gazelă şi din ce-mi rămăsese făcui pastrama ca să am pentru a doua zi. Apoi începui să chibzuiesc în ce fel voi putea trece în ziua următoare fluviul.

Desigur că mişunau crocodili într-însul, ceea ce ma va împiedica să-l trec înot. Apoi însă îmi adusei aminte că în vreme de iarnă – era iarnă acolo pe atunci – fluviile scad tot atât de repede noaptea, pe cât se umflă când se întâmplă o

rupere de nori. După douăsprezece ore ar fi fost cu putinţă să pot trece cu uşurinţă fluviul.

Ca şi în noaptea trecută, luai hotărârea să bizui numai pe propria mea energie ca să mă trezesc la răstimpuri regulate. Trebuia să îngrijesc însă de combustibil îndestulător şi începui să tai crengi din tufe.

Cu îndeletnicirea asta mă depărtai tot mai mult de foc. Deodată – eram ia vreo treizeci de metri spre sud de el – descoperii un punctuleţ în depărtare.

Fluviul făcea o cotitură spre apus, astfel ca ştiui imediat că şi acolo, jos, ardea un foc de lagăr. Din fericire alesesem locul de popas în aşa fel, încât copacii înalţi nu lăsau să se vadă flacăra focului meu care, de altfel, era foarte mic, pe când cel de jos părea să ardă cu toată puterea.

Mă gândii îndată la Marian şi Pongo şi vrui să alerg spre malul îndepărtat – dar îmi spusei îndată că tovarăşii mei nu vor fi în nici un caz atât de neprevăzători.

Ei n-ar fi aprins un foc atât de mare, care să-i trădeze, cu atât mai mult că se aflau în urmărirea hererosilor. Pe de altă parte era aproape cu neputinţă ca eu să-i şi fi ajuns – dacă nu cumva înaintarea le fusese împiedecată de apa umflată.

Mă gândii apoi la Joe, cel ce scrisese scrisoarea. Se prea putea să fie el, căci cu siguranţă că dânsul n-avea încă experienţa cum trebuie să se poarte în ţinuturile sălbatice şi de aceea aprinsese focul acela uriaş.

Oricum ar fi fost, trebuia să mă încredinţez cine sunt vecinii mei. Prea uşor nu era să mă strecor printre tufele dese. Totuşi, n-aveam încotro şi încetul cu încetul mă apropiai până la vreo douăzeci de metri.

Privind printre tufe, văzui îndată că omul care înnopta acolo la fluviu, făcuse o greşeală foarte mare, căci îşi alesese un loc de popas unde era o adăpătoare pentru animale.

Asta era lesne de recunoscut după, pământul bătătorit pe care trecuseră cu siguranţă mii şi mii de antilope.

Până jos la mai era o potecă lată şi bătătorită printre tufe. Văzui acum lămurit, în lumina focului, o făptură care se îndeletnicea cu pregătirea mâncării. În asemenea împrejurări puteam să mă furişez până acolo.

Ocrotit de pârâiala focului mersei fără grijă de zgomotul paşilor mei şi când ajunsei aproape rămăsei în loc ca împietrit: la asta nu m-aş fi aşteptat, deşi văzusem multe până atunci.

La foc stătea o tânără fată care îşi încălzea o cutie de conserve. Nelămurit, zării lângă ea o raniţă mică şi o flintă. Din brâul de piele ieşeau mânerele a două pistoale şi al unui cuţit.

Purta îmbrăcăminte bărbătească, pălăria moale şi-o pusese jos. Altminteri nici nu i-aş fi putut recunoaşte îndată sexul, căci chipul ei energic avea trăsături aproape bărbăteşti.

Cu siguranţă că era vorba de vreo americanca doritoare de aventuri, care făcuse probabil vreun rămăşag să străbată singură primejdiosul continent negru.

O văzui luând de pe foc cutia de conserve şi mişcarea asta a ei mă trezi din încremeneală.

Păşii repede înainte, fără să mă gândesc că urmam să ţiu revolverul pregătit în mână. Pe când eram numai la trei paşi de foc şi vroiam să deschid gura, ea privi deodată în sus, ca şi cum ar fi simţit prezenţa mea.

Apoi se petrecu ceva care mă surprinse peste măsură. Scoţând un strigăt, fata mă privi îngrozită, scăpă din mână cutia de conserve, apoi întinse braţele.

Câteva clipe rămăsei înmărmurit – şi abia apoi îmi veni în minte că ţineam arma în mână.

O lăsai îndată în jos, mă înclinai şi zisei, zâmbind:

— Te rog să mă ierţi, duduie, că te-am speriat. Am vrut numai să mă încredinţez cine înnoptează aici în pădure. Tabăra mea e ceva mai la nord şi am zărit întâmplător lumina focului d-tale. Ştii d-ta că te afli aici în cea mai mare primejdie?

În vreme ce vorbeam, fata lăsase braţele în jos. Chipul ei se lumină de un zâmbet şi cu voce plăcută răspunse:

— Când te-am văzut ivindu-te brusc cu revolverul înaintea mea, e drept că m-am speriat grozav, domnule. Acum şti că ai de vecin un hoinar cu totul nevinovat. Am venit încoace cu gândul să vânez un soi rar de antilopă, de care se spune că se aţine prin meleagurile acestea. Trăiesc de mulţi ani singură în pustietăţi şi nu mă tem de nimic. De ce-aş fi primejduită aici?

— Pentru că te afli lângă o adăpătoare – răspunsei – când se va stinge focul, cu siguranţă că fiarele îţi vor face o vizită.

— Păi nici nu rămân aici – râse ea – am găsit în apropiere un loc foarte bun, unde nici un leu sau leopard nu-mi poate face nimic. Şi nici un om – adaogă ea, ironic.

Băgai de seamă că, fără să prind de veste, îşi desprinsese revolverul şi-l ţinea în mână. Rasei şi eu şi zisei:

— Atunci iartă-mă că am vrut să te previn. De vreme ce ai găsit un loc atât de sigur încât eşti acolo la adăpost chiar de oameni, atunci eu sunt de prisos aici. Îmi dai voie, deci, să mă retrag.

— Cu plăcere – râse ea – îţi mulţumesc însă pentru grija ce mi-ai purtat-o. Îţi doresc noapte bună, domnule…

Mă privi atât de întrebător, cu un uşor zâmbet ironic, încât oarecum stingherit, mă înclinai şi zisei:

— Scuză, te rog, numele meu e Bertram. Din pricina surprizei de a fi întâlnit o fată singură nici, am trecut cu vederea această regulă de bunăcuviinţă.

— O, nu face nimic – spuse ea – eu mă numesc Randle. Păcat de cutia de conserve, acum trebuie să-mi încălzesc alta.

Privi cu părere de rău la cutia al cărei conţinut se împrăştiase pe jos, astfel că, din fericire, nu observă tresărirea mea când îi auzii numele. Randle – acesta era doar numele pe care-l rostise cafrul muribund – Jim Randle, probabil şeful bandei cu pricina. Şi fata asta să fi fost fiica lui? Sau poate era mai bătrână decât arăta şi atunci era soţia lui?

Ma silii să-mi păstrez calmul, căci fata ridica iar capul. Izbutii chiar să râd şi zisei cu părere de rău:

— Regret din suflet că din vina mea ai pierdut bunătate de cutie cu conserve. Dacă n-ai nimic împotrivă, mă duc să-ţi aduc o bucată din carne de antilopă. Abia azi după-amiază am vânat-o.

— Cu plăcere, răspunse ea. Dacă vrei să fii atât de amabil, cu atât mai bine; pot economisi o cutie.

— Sunt îndată înapoi, duduie.

Alergai repede îndărăt, până găsii trecătoarea îngustă dintre mărăcini. Câtva timp trebuia să fiu singur cu gândurile mele, ca să chibzuiesc ce aveam de făcut.

Înainte de a trece gardul de mărăcini, privii încăodată înapoi: fata stătea liniştită la foc, dar se părea că-şi ţinea privirea întoarsă spre mine.

Intrai în pădurea întunecoasă şi dibuii drumul îndărăt spre fluviu. Mintea lucra cu înfrigurare. Ce să fac acum? De sigur că fata avea de gând să meargă mai departe spre apus, ca să se întâlnească cu Jim Randle.

Ar fi fost cât se poate de bine să pot rămâne în apropierea ei, pentru că era de mare însemnătate pentru noi să cunoaştem ascunzătoarea bandiţilor.

Din scrisoarea lui Joe, pe care o luasem de la cafrul mort, reieşea limpede, că ei urmăreau cu tot dinadinsul să intre în stăpânirea preţioasei statui.

Fata, Joe şi cafrul Şewa trebuiau şi ei probabil să dea de camarazii mei, dacă urmau mai departe drumul spre apus.

Eram într-o situaţie destul de grea, căci pe de o parte vroiam să-i întâlnesc cât mai curând pe camarazii mei, iar pe de altă parte ţineam să n-o pierd din ochi pe tânăra fată.

Poate că, prin întrebări meşteşugite aş fi putut scoate de la ea cam pe unde se afla tabăra lui Jim Randle şi alunei, fără. Ştirea fetei, i-aş fi putut urmări pe tovarăşii mei şi, ajungându-i, să-i previn.

În vreme ce chibzuiam astfel, ajunsei la focul meu care se stinsese aproape. Luai o bucată de carne şi mă înapoiai repede la adăpătoare.

Cum trecui însă prin gardul de mărăcini văzui ca fata dispăruse. La asta nu m-aş fi aşteptat!

De sigur că-şi răsese de mine, mă trimisese înapoi să aduc carnea şi se folosise de prilejul acesta ca să alerge la ascunzătoarea ei. Atunci îmi unii veni în gând că s-ar fi putut să-l fi întâlnit pe Joe sau pe cafrul Şewa. În cazul acesta eram foarte ameninţat, căci cei doi mă cunoşteau cu siguranţă, din vedere.

Ma strecurai repede înapoi în pădure şi alergai la lagărul meu, îmi luai raniţa şi puşca şi stinsei de tot focul.

Îmi încordai auzul şi neauzind nimic suspect, luai hotărârea să mă îndepărtez o bucată bună spre nord.

A doua zi dimineaţă voi regăsi cu siguranţa urma fetei, căci până atunci n-ar fi putut trece fluviul. O chestie importantă era pentru mine acum focul de noapte; de aprins trebuia să-l aprind neapărat, altminteri aş fi avut vizita neplăcută a fiarelor. În cazul acesta, însă, exista primejdia ca fata, Joe sau Şewa să mă urmărească şi să mă atace pe la spate.

Frământat de aceste gânduri îmi urmai drumul, pana mă poticnii de o rădăcină de copac şi căzui în nas.

Mâinile mele intrară cu prilejul acesta în nişte plante înalte de cel puţin un metru, dintre care zdrobii câteva prin cădere. Atunci simţii un miros ciudat şi tare, pe care-l cunoşteam bine. Şi imediat planul meu era gata făcut.

Erau buruieni pe care, ascultând de sfatul lui Pongo, le folosisem totdeauna ca apărare contra ţânţarilor. Mă rostogolii cât putui în plante, îmi frecai faţa şi gâtul cu frunzele, strivite, apoi ma furişai mai departe, până ajunsei la un baobab uriaş – copac de pâinea maimuţei.

Mă căţărai îndată într-însul, căutai o furcă de crengi pe care să mă pot aşeza în voie, mă sprijinii cu spatele de trunchiul uriaş şi astfel putui petrece noaptea în linişte.

A doua zi dimineaţa, înainte de a coborî, iscodii cu privirea împrejurimile, de pe locul înalt unde mă aflam. Îmbucai ceva, sus, în copac, apoi mă uitai la apa fluviului şi văzui, cu bucurie, că scăzuse mult, după cum mă şi aşteptasem.

Luai hotărârea să trec înot îndată, dar mersei mai întâi o bucată de drum spre Sud, până ajunsei la zăplazul de mărăcini, îndărătul căruia se afla adăpătoarea. Acum nu mai trebuia să pătrund în pădure, ca să caut trecătoarea îngustă, ci puteam ocoli zăplazul prin albia fluviului.

Întâmplător privi spre celalalt mal şi-mi dădui îndată seama că n-o voi mai găsi pe fată pe partea asta a malului. Căci văzui

lămurit acolo o dâră lată, care ducea înăuntru în tufiş.

Ştiui atunci că fata ascunsese acolo pe mal un Kanu, cu care străbătuse fluviul, când eu mă dusesem să aduc carnea. Luntrea trebuia să fie acum dincolo în tufiş.

Trecui îndată înot apa. La mijloc, această era adâncă până la genunchi; cu toate astea luai aminte la crocodili, care se mai puteau aţine pe acolo.

Răsuflai uşurat când trecui de locul acela. Pătrunsei îndată în desiş şi găsii într-adevăr o luntre – un Kanu uşor, cam vechi. După ce pregătii ceai să am la drum, porni mai departe spre Apus, către oraşul Şoşong. Era vădit că fata îşi urmase calea încă în timpul nopţii, căci găsii urme foarte lămurite, pe care nu le-ar fi putut lăsa decât numai lovindu-se pe întuneric de tufe.

Văzui curând că puteam merge şi eu noaptea, nici brâul de tufe pe malul acesta era lat de cel mult cincizeci de metri, apoi începea stepa acoperită cu iarbă măruntă, care se întindea până hăt-departe.

În marginea tufişului descoperii urmele unui foc. Aici poposise aşadar fata, sigură că nu voi da de dânsa; ştia prea bine că fără Kanu nu voi putea străbate fluviul care mişuna de crocodili.

Imediat după această descoperire îmi încordai privirea. Tânăra fată nu putea să mi-o fi luat înainte decât cu cel mult un ceas, chiar dacă pornise la drum imediat după ivirea zorilor.

Mai descoperii apoi şi o cutie proaspătă de conserve. Şi dedusei din asta că ea mâncase întâi.

Şi astfel mai pierduse ceva din timp.

Zadarnic cercetai însă împrejurimile, nu zării nici un punct care ar fi putut să fie făptura tinerei fete. Trebuie să fi mers deci foarte repede.

Pornii voiniceşte la drum şi curând recunoscui în diferite locuri, că fata trecuse pe acolo înaintea mea. Ba odată descoperii chiar într-un loc nisipos întipăritura lămurită a piciorului ei.

Mă ţinui câtva timp după urmele care se repetau des, apoi băgai de seamă că ele duceau mai mult spre miazăzi. Din păcate nu le mai putui urmări acum, căci drumul meu ducea spre apus, cu să ajung la Şoşong.

Neobosit, mersei mai departe şi după ce se înnopta, avui bucuria să zăresc în depărtare un punct luminos. Mă simţii înviorat, căci nădăjduiam acum să-i întâlnesc pe camarazii mei.

Într-adevăr, după o jumătate de ceas; observai un foc şi lângă dânsul două făpturi omeneşti. Cu toate acestea, înaintai

cu băgare de seamă, deoarece se putea să fie fiica lui Randle cu Joe acela.

Când recunoscui însă făptura uriaşă a lui Pongo, scosei un chiot de bucurie. După câteva minute de goană fui lângă camarazii mei.

IV.
SPRE DEŞERT.

DUPĂ CE TRECU SURPRIZA, povestii tovarăşilor fericita împrejurare a întâlnirii cu Hendrik, care-l luase pe profesor în căruţă. Apoi ajunsei la întâmplarea cu cafrul ucis de leopard şi dădui lui Marian scrisoarea.

— Drace! exclamă prietenul meu, după ce sfârşi de citit. Chestia cu statuia devine tot mai interesantă. Acum îi mai avem şi pe bandiţii ăştia împotriva noastră.

— Ba e şi mai interesant decât îţi închipui – râsei eu şi povestii aventura cu fata.

Marian tăcu câtva timp, apoi răspunse, şovăind:

— Rău ai făcut că ţi-ai spus numele, Robert. Dacă fata va povesti tatălui ei de întâlnirea voastră, el va şti hotărât cine sunt călătorii de care aminteşte Joe în scrisoarea lui şi ne va putea lesne da de urmă. O va face cu siguranţă, dacă află că am luat înapoi statuia de la hererosi.

— Întâi să izbutim – spusei eu – şi deocamdată nici nu e de gândit măcar.

— Fără îndoială că-i vom ajunge din urmă pe indivizi – zise Marian, cu încredere – căci Pongo le-a descoperit mereu urmele, chiar dacă sunt mai vechi. Or fi alergând repede dumnealor, dar în ce priveşte rezistenţa noi suntem mai tari. Şi vezi că-i ajungem noi după Şoşong.

— Va fi o luptă frumoasă, nu glumă, căci vom fi trei contra douăzeci – obiectai eu.

— Da, de unde – zise Marian – nici n-aveam de gând să luptăm cu ei, ci să le luăm doar statuia. E însă foarte bine că te afli la noi, căci acum ne putem iuţi paşii. Mâine, cu câteva ceasuri înainte de a se lumina de ziuă, vom porni la drum.

— Bine, putem face şi aşa – încuviinţai eu – dar dacă s-ar putea, cruţă-mă astă-noapte de veghe, căci aş vrea să mă odihnesc.

— Mai e vorbă! răspunse Marian. Cred şi eu că n-a fost prea uşor să ne ajungi din urmă atât de repede!

În a şasea zi după această întâlnire ajunserăm la Şoşong. Mă temusem că englezii ne vor face greutăţi acolo, dar Marian întrebă pe faţă la poliţie, dacă nu cumva fusese observată, o trupă de douăzeci de hererosi, care ne jefuiseră.

Poliţistul englez ne măsură din cap până-n picioare, apoi râse şi zise:

— Mă bucur să vă cunosc, domnilor. Ştiu că în faţa mea pe domnii Farrow şi Bertram, cu Pongo al lor. Am fost informaţi despre aceasta din Udjiji, dar puteţi fi liniştiţi. Mohamed Tip acela, care v-a învinovăţit de spionaj, a fost judecat pentru

crime grave şi înainte de a fi executat a mărturisit că în cazul dv. a minţit, aşa că, oricând poftiţi puteţi păşi pe teritoriu englez.

— Asta mă bucură foarte mult – răspunse Marian – căci suntem într-adevăr nevinovaţi şi numai din pricina dorului nostru de aventuri ajungem adesea în situaţii neplăcute. Dar îmi daţi voie să revin la întrebarea mea?

— Ai dreptate, domnule Farrow. Mi s-a raportat într-adevăr că azi dimineaţă, adică acum cinci ceasuri, banda cu pricina a trecut prin oraş. N-au avut însă o atitudine suspectă, astfel că n-aveam nici un motiv să-i oprim. Au luat direcţia de-a dreptul spre deşert, după ce şi-au cumpărat într-o prăvălie de aici burdufe pentru apă.

— Aşa dar – după cum presupuneam – au de gând să străbată deşertul Kalahari, ca s-ajungă în patria lor, zise Marian – astfel stând lucrurile, trebuie neapărat să-i urmărim. Unda putem găsi burdufe pentru apă?

Amabilul poliţist ne dădu adresa prăvăliei, dar adăugă:

— Nu e nevoie să le umpleţi aici, căci ar fi o povară de prisos pentru dv. E deajuns dacă vă astâmpăraţi setea aici şi vă umpleţi sticlele cu ceai. Exact la patruzeci de kilometri spre apus se află cea dintâi groapă de apă. Acolo va trebui să vă aprovizionaţi din belşug, căci alta nu mai găsiţi decât după alţi optzeci de kilometri. Vă voi da un plan pe care sunt însemnate exact locurile unde se află apă.

— Îţi mulţumesc călduros – zise Marian şi strânse mâna englezului – mă tem numai că hererosii ar putea să golească de apă puţurile, pentru că se ştiu urmăriţi.

— Nu trebuie să vă temeţi de asta – îi linişti poliţistul – căci puţurile se umplu la loc foarte repede. Pe vremea asta în vreo patru ceasuri, pe timp de ploaie nici nu pot fi golite.

— Atunci e bine – spuse Marian – afară de asta, nădăjduiesc să-i ajung curând pe hererosi.

— N-ar fi mai nimerit să vă dau câţiva însoţitori? propuse englezul. Sunteţi doar numai trei oameni împotriva celor douăzeci de negri.

— Las-că le luăm noi îndărăt statueta furată – spuse Marian, cu încredere – aş dori să evit orice luptă. Îmi dai voie să-ţi mai pun o întrebare: e cunoscut pe aici unul cu numele Jim Randle?

Poliţistul ne privi înmărmurit, apoi răspunse, clătinând capul:

— Se pare că mirosiţi tot ce e legat de primejdii. Fireşte că-l cunoaştem pe individul acesta; e un bandit faimos, care a vârât groaza în ţinutul Lehutitang. Vreţi poate să vă ţineţi de el?

— Nu – râse Marian – dar probabil că el de noi. Îţi voi povesti pe scurt toată chestia, poate că avem totuşi nevoie mai târziu de ajutor sau ne putem spăla de vreo nouă învinovăţire mincinoasă.

Povesti englezului aventurile noastre de când venisem în Mozambic. Poliţistul nu-nceta să dea din cap, până ce izbucni, în cele din urmă:

— Dumnezeule mare, sunt de doisprezece ani în Africa, am întâmpinat multe în vremea asta, dar astfel de aventuri nu i se întâmplă oricui în viaţă.

— Ce să-i faci! zâmbi prietenul meu. Acum ştii cel puţin că Randle acesta are o fată!

— Da, asta a fost o prostie din partea fetei – zise englezul, făcându-şi însemnări – se mai poate ca ea să n-aibă deloc de-a face cu el, căci numele de Randle e destul de răspândit.

— Nu uita însă chestia cu ivirea ei misterioasă în pădure, apoi Kanu-ul ce stătea gata pregătit – spuse Marian – afară de asta urmele ei duc ceva mai spre miazăzi, aşa dar într-adins a ocolit Şoşong-ul.

— Fireşte, e suspect – încuviinţă poliţistul – şi voi da ordin patrulelor noastre să n-o scape din ochi pe fată.

— Acum trebuie să ne luăm rămas-bun – zise prietenul meu – îţi mulţumesc pentru preţioasele indicaţii.

Ne despărţirăm, apoi ne duserăm să cumpărăm burdufe pentru apă, ca să ne ajungă pentru două zile.

Stăpânul prăvăliei, o corcitură, nu-mi plăcu deloc. Avea privirea vicleană şi mi se păru că zăresc un rânjet batjocoritor pe buzele lui când ne înmână găleţile.

Când furăm afară îi împărtăşii lui Marian presupunerile mele şi prietenul meu zise:

— Da, acelaşi lucru l-am băgat de seamă şi eu. Dar în definitiv, ce e vinovat omul dacă are mutră antipatică! Şi ce poate avea cu noi? Ne-a văzut doar pentru întâia oară în viaţa lui.

— Ei, da, ai şi tu dreptate – încuviinţai eu – cu toate astea simţeam duşmănia în ochii lui.

— Probabil că e vorba numai de ura firească pe care o au corciturile împotriva albilor.

Cu asta pusesem capăt discuţiei. Mâncarăm într-un restaurant din oraş, apoi pornirăm la drum şi după o jumătate de ceas Şoşong rămăsese îndărătul nostru.

Vegetaţia devenea din ce în ce mai rară şi tot mai des trebuia să străbatem locuri întinse cu nisip aproape fierbinte. Deşertul grozav îşi începea împărăţia lui nemărginită.

Luaserăm merinde pentru o săptămână, nădăjduind că până atunci vom ajunge la Lehutitang sau pe aproape. Vânat cu greu

s-ar fi putut găsi pe coastă şi chiar dacă da, n-am fi putut frige carnea, căci n-am fi găsit lemne.

Dar dacă înaintam mai încet, trebuiau să-şi micşoreze viteza şi hererosii. Aveau şi dânşii încă vreo câteva sute de kilometri de mers până s-ajungă în ţara lor. De acolo puteau; să meargă cu trenul până la coastă, unde să vândă preţioasa statuie.

Aveau un avans de cinci ceasuri, ceea ce însemna pentru noi treizeci de kilometri de drum, ca să-i ajungem, dar Marian avusese dreptare spunând că negrii or fi ei repezi de picior, dar nu se pot asemui cu rezistenţa europenilor.

Trebuia, deci, să ne silim a face şapte până la opt kilometri pe ceas.

Cu puţin înainte de a se înnopta, ne aflam într-o pădurice unde ajunseserăm după ce străbăturăm o fâşie lată nisipoasă.

— Dacă am, fi în deşert, ne-am putea urma drumul încă vreo câteva ceasuri – spuse Marian – aşa însă e mai bine, poate, dacă vom încălzi ceva conserve reci şi să stăm lângă foc pană în zori. În zilele următoare va trebui să mâncăm conservele reci noaptea să dârdâim de frig din lipsă de lemne.

— În schimb vom putea merge noaptea câteva ceasuri – propusei eu – şi în felul acesta câştigăm repede timpul cu cât ne-au luat-o înainte Hererosii.

— Fireşte – încuviinţă Marian – ăsta a fost gândul meu dintru început. Uite, aici pare să fie un foarte bun loc de popas. Ia să strângem repede vreascuri.

— Massers, aici fost negri – spuse deodată Pongo şi arătă o urmă de picior care se vedea lămurit într-un loc nisipos – nu e mult de când fost aici.

Asta puturăm recunoaşte şi noi din adâncitura urmei, de asemenea şi că fusese piciorul unui negru.

Imediat mi se duse gândul la al doilea cafru, de care pomenea Joe în scrisoarea să către Jim Randle şi spusei în şoaptă:

— Şewa.

Marian încuviinţă din cap şi răspunse:

— Şi eu m-am gândit la el. Oare o fi vrând să înnopteze în pădurica asta? De alungat nu-l putem alunga, de arestat iar nu putem să-l arestăm, căci până acum nu ne-a făcut nimic. Pe da altă parte, însă, nu trebuie să rămână în apropierea noastră.

— Mai întâi de toate trebuie să ne încredinţăm unde a rămas – zisei eu – să alegem locul acesta pentru lagăr, să adunăm lemne şi când se va întuneca vom putea zări lumina focului său.

— Ar fi cel mai bun lucru. Dar în vremea asta Pongo ar putea să-i caute urma dacă nu cumva s-a ascuns pe undeva pe aproape.

— Pongo face – spuse uriaşul şi se făcu nevăzut printre tufe.

Începurăm să strângem vreascuri şi tocmai se lăsă noaptea când veni înapoi Pongo.

— Negrul mers mai departe în stepă – ne spuse el.

— Atunci cu siguranţă că vom fi acolo înaintea lui, râse Marian. Cu toate astea nu pricep de ce n-a rămas în pădurice. Colo în stepă doar nu găseşte lemne destule pentru foc.

— Poate că vrea să mai facă o bucată de drum în timpul nopţii – spusei eu.

— Se poate şi asta – încuviinţă Marian – atunci însă îi va ajunge pe hererosi înaintea noastră. Dar nu face nimic; el singur nu poate întreprinde nimic împotriva lor.

Aprinserăm focul, încălzirăm conservele, băurăm ceai şi orânduirăm paza.

Noaptea trecu în deplină linişte şi cu trei ceasuri înainte de ivirea zorilor pornirăm înainte spre apus. Îndată după ce se va lumina de ziuă, trebuia să dam de cel dintâi put cu apă, despre care ne pomenise poliţistul englez.

Marian dovedi încă odată ce minunat simţ de orientare avea, căci odată cu ivirea zorilor văzurăm înaintea noastră puţul căutat.

Ne apropiarăm, umplurăm burdufele şi după, un sfert de ceas pornirăm iarăşi la drum. Apa era foarte limpede şi curată şi o puteam bea fără grijă şi nefiartă.

Ceasurile treceau unul după altul. Ne aflam acum în inima deşertului nisipos, ceea ce ne îngreuna foarte mult mersul. Pe lângă asta soarele dogorea atât de puternic încât îl pizmuiam pe Pongo, care avea numai un şorţ dinainte.

Trecuse de amiază când Marian propuse să facem un mic popas. Am fi putut merge fără întrerupere până seara, dar trebuia să ne cruţăm puterile pentru marşul lung pe care îl aveam de făcut. Asta era mai important decât să ne apropiam de hererosi cu câţiva kilometri.

Deschiserăm repede câteva cutii cu conserve, al căror conţinut îl mâncarăm rece. Adică chiar atât de reci nu erau ele, căci căldura grozavă le adusese la o temperatură destul de ridicată.

Şi apa din burdufe era caldă. Când ridicai burduful meu ca să dau pe gât o înghiţitură, făcui o descoperire care, cu toată căldura, îmi dădu fiori reci prin şira spinării.

Burduful era numai pe jumătate plin şi eu îl umplusem totuşi până în vârf la puţ. Pe drum nu putuse curge, căci era închis bine. Uimit, mă uitam la el.

— Ce-i mutra asta pe tine, Robert? râse Marian, care tocmai vroia să ducă şi el la gură burduf. Apoi zise cu glas înăbuşit:

Îşi rupse vorba şi privi şi dânsul uimit la burduf. Apoi zise cu glas înăbuşit.

— Aici nu e lucru curat. Pongo şi din burduful tău s-a scurs apa pe jumătate?

Uriaşul îşi aruncă ochii la burduf şi făcu şi el o mutră la fel de mirată, căci şi din al lui apa rămăsese numai pe jumătate. Atunci mi se lumină mintea şi strigai:

— Corcitura aia de negustor ne-a făcut-o! De aceea zâmbea atât de batjocoritor.

V.
MOARTEA LA PÂNDĂ.

— **TICĂLOSUL!** exclamă Marian. Acum îmi explic cum stau lucrurile. Hererosii au cumpărat şi ei burdufe de apă şi l-or fi mituit pe negustor ca să ne vândă nouă dintr-alea găurite. Ştiau bine că numai urmăritorii lor vor cumpăra după dânşii burdufe, ca să străbată pustiul Kalahari.

Cercetai cu mai multă luare aminte burduful meu şi descoperi pe fund numeroase punctuleţe negre. Cauciucul fusese găurit cu un ac subţire şi astfel apa se scursese treptat, treptat.

— Ce e de făcut? La puţul cel mai apropiat puteam ajunge abia în seara zilei următoare şi pana atunci apa din burdufele noastre se va fi scurs de mult. Rămâneam aşa dar numai cu ceaiul din sticle şi pe căldura aceea grozavă asta însemnă mai nimic.

Dar trebuia să facem cum om putea şi Marian zise:

— Dacă vom bea acum aici cât mai multă şi apoi vom merge mai departe, poate că până diseară ne mai rămâne niţică apă în burdufe. În timpul nopţii ne vedem de drum câteva ceasuri, iar mâine o să ne mulţumim cu ceaiul din sticle. Spre seară ajungem la al doilea puţ.

— După harta pe care ţi-a dat-o poliţistul, când ajungem la al treilea puţ? întrebai eu. Putem socoti doar că apa din burdufe va ţine o zi în loc de două. Asta dacă găurite nu se vor mări, fireşte. Ah, e o ticăloşie fără margini. Uite şi aici pe de lături, burdufele sunt găurite până la margine. Altminteri le-am fi putut ţine întoarse.

— Mare ticăloşie, într-adevăr! scrâşni Marian.

Să nădăjduim că vor ţine o zi burdufele. Ia stai niţel… ne aflăm acum aici la puţul ăsta… al doilea e spre apus, cel de la optzeci de kilometri depărtare. A! În apropierea acestui puţ sunt apoi altele două, unul la miazăzi, celălalt la miază-noapte. Amândouă cam la vreo cincisprezece kilometri distanţă. Spre apus se află apoi altul, la vreo patruzeci de kilometri.

— Atunci e bine – spusei eu – putem merge deci de-a dreptul spre apus, căci până acolo ţine apa pe care o avem. Numai la caz de nevoie ne putem îndrepta de la cel mai apropiat puţ, spre Sud sau Nord.

— Da, lucrurile nu stau atât de rău precum credem noi – zise Marian – acum să întindem pasul şi până mâine seară trebuie să ajungem.

Perspectiva că numai cu mare sforţare ne-am putea salva de la moartea prin sete, ne dădu şi mai multă energie. Merserăm

atât de repede încât parcă nu ne-am fi aflat în nisipul moale şi fierbinte al deşertului, ci în iarba stepei.

Dar după vreo două ceasuri numai furăm nevoiţi s-o lăsăm mai încet. Vroiam doar să umblăm vreo două ceasuri în timpul nopţii răcoroase, aşa că nu trebuia să ne istovim cu totul puterile de pe acum. Mergeam totuşi mai repede decât în cursul dimineţii şi când se înnoptă iuţirăm şi mai mult paşii, căci frigul ne făcea mai uşurei.

După vreo trei ceasuri de mers pe întuneric ne oprirăm. Îmbucarăm ceva conserve şi băurăm restul de apă din burdufe.

Luarăm hotărârea să reîncepem marşul cu trei ceasuri înainte de ivirea zorilor, socotind că şase ore de somn erau prea deajuns. N-aveam nevoie să facem de pază, căci de fiare nu trebuia să ne temem pe aici. Ne întinserăm deci înghesuiţi unul în altul, ca să ne fie mai cald şi adormirăm imediat.

Eram cam amorţiţi când ne trezirăm la timpul hotărât. Îmbucarăm ceva, apoi pornirăm voiniceşte la drum; acum era vorba să ne şi încălzim.

Când se iviră zorile, fui cam dezamăgită nevăzând pe suprafaţa nesfârşită a deşertului nici un punct negru care să ne fi arătat prezenţa hererosilor.

Curând îmi veni însă în gând, că asta s-ar putea întâmpla abia peste o săptămână şi atunci ne vom afla în apropiere de Lehutitang.

Merserăm fără întrerupere, însă din ce în ce mai încet, din pricina căldurii tot mai arzătoare, pe măsură ce soarele se înălţa pe cer.

În cele din urmă Marian făcu iar un mic popas şi dădurăm pe gât câteva înghiţituri din apa caldă. După o jumătate de ceas, pornirăm iar la drum. Căldura devenea tot mai apăsătoare şi acum sorbeam aproape la fiecare ceas o înghiţitură de apă, altminteri n-am fi avut putere să ne urmăm calea.

Când, după socoteala mea, trebuia să fim în apropierea puţului al doilea, sticlele noastre erau goale.

Pongo, care cu privirea lui ageră, descoperea totul înaintea altuia, scoase deodată o exclamaţie.

Îl privirăm şi văzurăm pe chipul său o expresie ciudată: întrebătoare, şovăielnică, aproape speriată.

— Ce s-a întâmplat, Pongo? Întrebă Marian.

— Puncte negre colo în fund, răspunse uriaşul. Stau pe loc. Pongo crede sunt oameni. Dar stau pe loc.

Asta părea să-i facă mare bătaie ide cap, dar eu râsei şi zisei:

— Or fi hererosii care dorm lângă puţul cu apă. Păcat că nu ne putem apropia acum dar poate izbutim să luăm statuia şi să ajungem la celălalt puţ, spre sud sau nord… Ce părere ai tu, Mariane?

— N-aş putea spune – răspunse prietenul meu şi privi repede la Pongo – să mergem mai aproape şi Pongo va putea deosebi atunci despre ce e vorba.

Uriaşul se şi pusese în mişcare, cu privirea aţintită în depărtare. După vreo trei sute de metri descoperii şi eu punctuleţele negre, nemişcate, care păreau însă foarte mici, aproape turtite.

— De sigur că sunt oameni – spusei îndată – dar se pare că stau întinşi la pământ şi dorm.

Pongo zise atunci, calm:

— Negri colo mort.

Tresărirăm şi Marian exclamă, mirat:

— Poţi vedea asta, într-adevăr, Pongo? Cum e cu putinţă?

Uriaşul zâmbi.

— Pongo închipuie, Massers vine repede, răspunse dânsul şi îşi iuţi pasul.

Curând ne puturăm da seama că avea dreptate. Zăceau într-adevăr oameni nemişcaţi pe nisipul fierbinte. Nu dormeau, căci poziţia lor era prea nefirească. Trupurile le erau chircite, mădularele răsucite parcă.

— Doamne Dumnezeule, ce s-o fi întâmplat acolo? exclamai eu?

Pongo izbucni în râs şi zise:

— Negru fost în pădure înainte deşert. Acolo hereros. Pongo nu ştie unde găseşte acum apă.

Nu pricepui deloc vorbele sale. Marian făcu însă o mutră gravă; părea să bănuiască ce tragedie se desfăşura se acolo.

Făpturile schimonosite se vedeau tot mai lămurit şi cu cât ne apropiam, cu atât mi se strângea inima. Acolo era singurul puţ pe o distanţă de cincisprezece kilometri spre Sud şi Nord şi noi eram iarăşi foarte însetaţi.

În cele din urmă ne aflarăm în faţa cadavrelor care ofereau o privelişte înfiorătoare. Păreau morţi de câteva ceasuri şi soarele şi începuse să descompună trupurile ţepene.

Pongo nu aruncă nici o privire morţilor ci merse la puţ, se aplecă deasupra, se întoarse spre noi şi zise:

— Repede plecăm, altă apă căutăm. Apă de aici aduce moarte, are buruiana rea înăuntru. Adus negru din pădure. Asta aici picior de la el.

Arătă spre o urmă de picior lângă put. Nisipul era acolo foarte umed şi un picior omenesc se întipărise lămurit. Era un picior mare, desculţ şi cu siguranţă că Pongo recunoştea într-însul; acelaşi, pas pe care-l văzusem în pădure, îndărătul nostru.

— Îmi închipui eu cum s-a întâmplat – spuse Marian – cafrul, a cărui urmă de picior o vedem aici, este Şewa, după

toate probabilităţile. Trebuie să fie foarte puternic, căci se pare că le-a luat înainte hererosilor în cursul nopţii şi-a umplut burduful cu apă, apoi a otrăvit apa din put. Mă miră numai că nu-s decât zece hererosi aici.

Pongo arătă spre o urmă slabă care ducea spre miazăzi şi zise:

— Negri vin mai târziu, văzut fraţi de la ei bolnavi şi dus repede la cealaltă apă.

Aşa şi trebuia să se fi întâmplat. Cei zece morţi acum, ajunseseră întâi, se năpustiseră cu lăcomie la apă şi cei ce veniră în urmă i-au găsit zvârcolindu-se în dureri, sau poate chiar morţi. Au examinat apa, cu siguranţă şi au descoperit într-însa buruiana otrăvitoare. Atunci au pornit repede spre miazăzi.

— N-avem încotro, trebuie să mergem şi noi spre miazăzi, la cealaltă fântână – spuse Marian – dacă călcăm voiniceşte, suntem acolo în patru ceasuri.

— Şi dăm de Hererosi – întregii eu – ca să vedem din depărtare cum ei se înfruptă, din apă, iar noi stăm acolo însetaţi.

— Ai şi tu dreptate – încuviinţă Marian – poate încă e mai bine să mergem mai întâi la puţul dinspre Nord. Acolo ne umplem sticlele şi burdufele şi, fără să ne mai oprim, mergem la puţul dinspre miazăzi. În felul acesta putem observa în linişte ce se întâmplă acolo; căci dacă ne grăbim şi nu ne oprim toată noaptea, putem fi acolo înainte de ivirea zorilor.

— Hm… nu crezi şi tu că cafrul a fost şi în Sud şi o fi otrăvit apa şi acolo? spusei eu. Şi atunci, cu siguranţă că statuia i-a şi căzut în mâini.

— Aici mers cinci Hererosi, acolo cinci – zise Pongo deodată şi arătă şi spre miazănoapte şi spre miazăzi.

Într-adevăr, se vedeau urme şterse de picior în amândouă direcţiile. Ce era de făcut? Hererosii se despărţiseră, aşa dar, dar care din ei aveau statuia? Şi unde era Cafrul care ucidea cu atâta cruzime?

Pongo cercetă cu atenţiune amândouă urmele şi zise:

— Aici mers ucigaş.

Aşa dar spre Sud. Atunci cu siguranţă că şi statuia era acolo, căci Cafrul o fi observat din apropiere efectul otrăvii grozave. Puţul sudic era deci otrăvit, aşa că trebuia să mergem spre Nord.

Prost lucru! Însetaţi cum eram, să mai facem un marş de cincisprezece kilometri! Mai aveam încă vreo două ceasuri de lumină şi de căldură grozavă.

Pongo aruncă doar o privire pe harta pe care ne-o dăduse poliţistul, apoi luă el conducerea.

Trebuie să mărturisesc că numai cu greu mă mai ţineam pe picioare. Şi pe lângă asta, Pongo al nostru gonea, nu alta.

Nu mai ştiu cum am făcut drumul acela îngrozitor – dar l-am făcut. Era încă ziuă când Pongo se opri. Se sprijini în suliţa sa, puse mâna stângă streaşină la ochi şi privi încordat în depărtare. Apoi, fără să-şi schimbe poziţia, zise:

— Massers, va fi foarte rău. Şi acolo Negri morţi. Trebuie mergem înapoi.

Nu ne puteam îndoi de cuvintele sale. Când Pongo susţinea ceva, aşa şi era.

Mă simţii cuprins de disperare. Aruncai repede raniţa grea şi puşca şi strigai:

— Nu mai are nici un rost, eu mă întind aici.

Şi, într-adevăr, genunchii începură să mi se încovoaie şi cu toate încercările de a mă ţine pe picioare, căzui grămadă. Marian, care-şi aruncase şi el bagajele, se lăsă îndată în genunchi lângă mine şi-mi ridică capul.

— Robert, adună-ţi puterile! şopti el. Nu suntem încă pe ducă. Avem înaintea noastră răceala nopţii şi vom putea merge vârtos. Ia te uită la Pongo, el nici nu simte!

Privii în neştire la camaradul nostru. Şi el îşi aruncase raniţa şi stătea ca şi înainte, cu suliţa în mâna dreaptă, cu stânga pavăză la ochi. Probabil că chiar de la depărtarea asta vroia să-şi facă o imagine de ceea ce se petrecuse la puţ.

— Mariane, e numai o slăbiciune de moment – şoptii eu – va trece îndată. Ah, se pare că Pongo a ghicit într-adevăr ce s-a petrecut colo în faţa noastră.

Uriaşul se întoarse, se apropia încetişor şi, cu privirea tristă îndreptată spre mine, zise:

— Pongo văzut prost la alt loc de apă. Cafrii întâi alergat spre miazăzi, apoi făcut ocol şi venit încoace. Acolo zac cinci Hererosi.

— Drace! exclamă Marian – atunci trebuie să se fi gândit sau văzut că aceşti cinci Hererosi aveau statuia la ei. Trebuie să mergem acolo şi să ne încredinţăm.

— Eu rămân aici – spusei – când va fi să ne întoarcem, voi fi pe picioare.

— Pongo merge acum – zise uriaşul Negru.

— Pongo va fi vinovat dacă Massers nu va avea apă. Massers rămâne aici, Pongo vine îndată înapoi.

Planul lui era limpede de tot: vroia să se ducă în timpul nopţii spre puţul de la Sud şi să ne aducă apa trebuincioasă. Dus şi întors erau şaizeci de kilometri şi treaba asta – după o zi de marş forţat – n-o putea face decât Pongo, al nostru.

Dar Marian se împotrivi cu multă hotărâre:

— N-are nici un rost, Pongo, căci n-ai de unde şti dacă cafrul n-a otrăvit şi puţul de la miazăzi. Să ne încredinţăm numai ce s-a petrecut acolo, apoi pornim spre apus. Puţul de acolo poate fi la cel mult patruzeci şi cinci kilometri depărtare.

— Masser Bertram nu merge cu noi – mai încercă Pongo.

Dar Marian se împotrivi iarăşi:

— Las-că îşi adună el puterile. N-are nici un rost să faci drumul, Pongo, căci se poate să fie fără folos. Afară de asta, la înapoiere vei pierde jumătate din apă pe drum. Peste o jumătate de ceas se lasă noaptea şi odată cu dânsa, frigul; Atunci pornim la drum, mâncăm peste un ceas conservele, care se vor fi răcit în vremea asta şi cam peste vreo şapte ceasuri trebuie să ajungem la puţ. Acolo rămânem până se face ziuă.

Propunerea prietenului meu era, într-adevăr, cea mai nimerită. Poate că Joe acela, care fusese împreună cu cafrii, otrăvise şi apa de la miazăzi şi atunci Pongo ar fi făcut degeaba marşul său forţat. Şi dacă rămâneam o noapte unde eram, nu vom mai avea putere a doua zi să străbatem patruzeci şi cinci de kilometri sub arşiţă.

— Robert, rămâi liniştit aici până vom fi cercetat noi puţul – urmă prietenul meu – cred că vom fi îndărăt până se înnoptează. Atunci va trebui însă să te scoli.

— Aş putea şi acum – zisei eu cu hotărâre – a fost numai o slăbiciune nervoasă de moment, care m-a cuprins când Pongo ne-a anunţat noua nenorocire. Merg cu voi la puţ, îmi adunai puterile şi mă ridicai; câteva clipe mă clătinai pe picioare, apoi putui merge destul de bine. Dar Marian se mai împotrivi odată:

— N-are nici un rost, Robert, să vii cu noi, te oboseşti fără folos. Mai bine rămâi aici cu bagajele noastre, ca să nu fim nevoiţi să ne târâm şi cu ele. Şi dacă ne va surprinde întunerecul la puţ, nu vom avea nevoie să le căutăm pe urmă, ci ne vom putea înţelege prin strigăte.

Văzui că are dreptate, aşa că mă aşezai pe raniţa mea, în vreme ce Marian şi Pongo porniră spre puţ.

În vreme ce priveam după ei, eram chinuit de gânduri negre. Ne va fi cu putinţă să ajungem la puţul îndepărtat din spre Apus? Eram aici înconjuraţi de moarte în adevăratul înţeles al cuvântului – de moartea cea mai grozavă care există..

Dar văzând hotărârea dârză a camarazilor mei îmi recăpătai şi eu curajul. Atâta vreme cât Marian şi Pongo nu renunţau la luptă, nu era nici un motiv de disperare.

Ajunseră acum la puţ şi se aplecară asupra punctelor negre, pe care le puteam desluşi bine. Pongo, care părea un pitic de la depărtarea asta, căuta parcă urme. Porniră îndărăt.

Abia străbătuseră jumătatea drumului, când soarele apuse şi imediat se lăsă întunericul. Acum văzui cât de bună fusese ideea lui Marian ca eu să rămân pe loc. Ce greu ne-ar fi fost acum să ne căutăm bagajele!

Din când în când aprindeam lampa de buzunar, pentru ca tovarăşii mei să ştie unde mă aflam. În curând auzii nisipul crâşnind sub picioarele lor şi Marian strigă vesel:

— Bine ai făcut, Robert, ne-ai scutit astfel şi de oboseala de a striga. Aşa; acum, însă, la drum!

— Dar ce să petrecut la puţ? întrebai.

— După cum spusese Pongo, cafrul s-a apropiat făcând ocol mare şi a zvârlit înăuntru buruiana otrăvitoare. Cinci hererosi au băut din ea şi au murit. Fireşte ca n-am mai putut afla daca aveau statuia la ei.

— Atunci să ştii că e pierdută pentru noi, oftai eu. Păcat de toată oboseala asta.

— O fi având-o Jim Randle – râse Marian – şi în cazul acesta trebuie să i-o suflăm.

Ne luarăm repede raniţele şi puştile şi pornirăm spre apus. După cum hotărâse Marian mâncarăm abia peste un ceas ceva conserve, care ne înviorară într-adevăr, căci se răciseră destul de bine.

Prea uşor nu era marşul. Şi apoi nu ştiam dacă puţul către care ne îndreptam, nu fusese şi el otrăvit.

Şi teama aceasta era mai apăsătoare decât oboselile trupeşti. Afară de asta trebuia să fim cu mare băgare de seamă, căci se putea ca acolo să se aţină cafrul şi să ne ucidă. Ceasurile treceau unul după altul. La întrebările lui Marian cum mă simt, puteam răspunde că mi-e într-adevăr destul de bine.

Luna se ivi pe cer luminând pustiul nemărginit; în cele din urmă Pongo arătă cu mâna înainte şi zise:

— Acolo puţ cu apă, nimeni acolo.

Asta era o veste cât se poate de îmbucurătoare şi ne îndoirăm străduinţele.

După o jumătate de ceas ajunserăm la puţ şi după ce Pongo încercă apa şi o găsi bună, ne potolirăm setea cu lăcomie.

Pe urmă ne întinserăm în nisipul rece, ca să dormim până dimineaţa.

Când se iviră zorile, Pongo ne trezi:

— Hererosi fost aici.

Într-adevăr, văzurăm urmele a cinci oameni, asta însemna că renunţaseră, la planul lor dintâi de a se duce la puţul dinspre miazăzi şi veniseră de-a dreptul încoace. Şi încă în cursul nopţii merseră mai departe, spre patria lor.

Marian se aplecă deodată şi zise agitat:

— Robert, au statuia la dânşii, uite aici întipăritura!

Da, era acolo o urmă lămurită a micii statui, pe care unul din Negri o fi pus-o la pământ.

— Înainte! strigă Marian – trebuie să ne luăm după ei în ţara Damara.

Până să punem stăpânire pe statuie, am mai întâmpinat multe aventuri. Despre astea îţi voi povesti cu alt prilej, dragă George» – încheia doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ZEIŢA DE AUR.**

În numărul următor:

APE OTRĂVITE.

In Numărul următor:

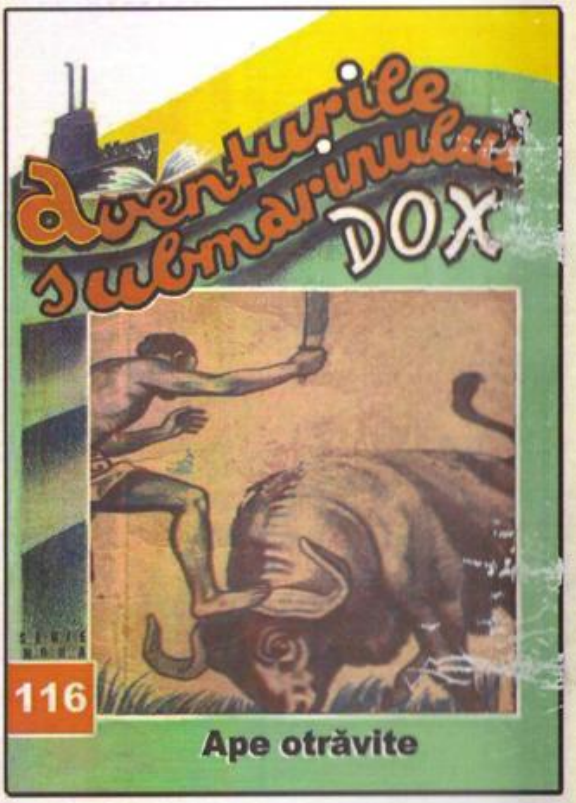

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro